

Maria-Camelia Niță

Sapporo Gakuin University, Hokkaido, 2 săptămâni

### O poveste cu final deschis

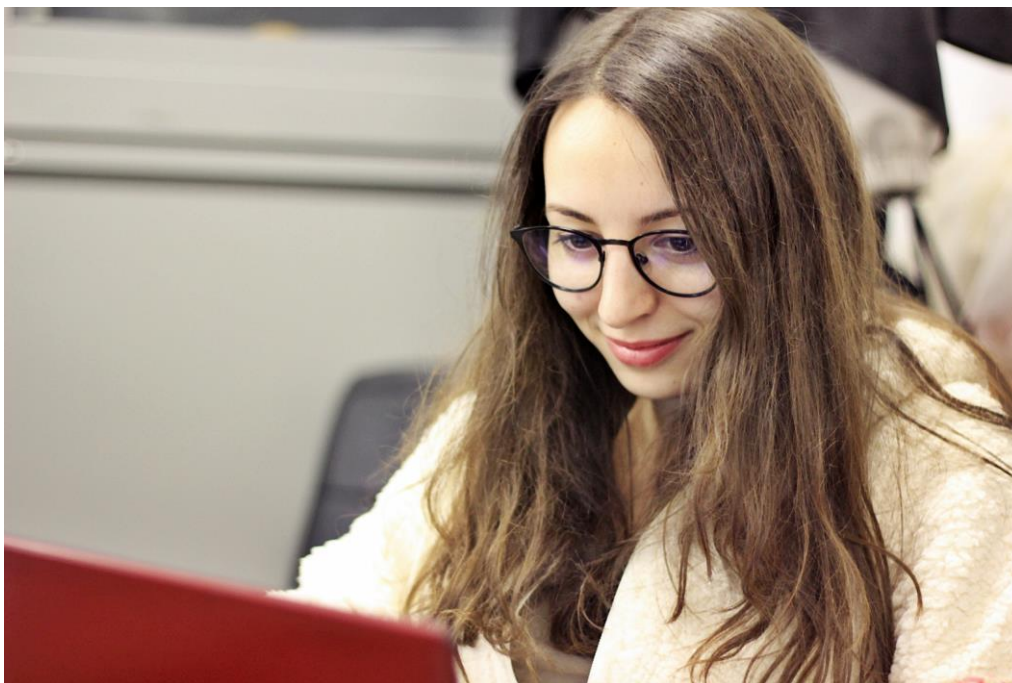
Mai toți oamenii mari tind să creadă că atunci când ești mic nu știi ce vrei de la viață, visezi mereu cu ochii deschiși, te entuziasmezi din orice îndată și, pe cât de repede te captează un lucru, la fel de repede și dispăre, fascinația fiindu-ți smulsă de un altul. Nu-i un lucru fals, dar nici pe deplin adevărat. Azi vă voi spune povestea unei fetițe care s-a agățat de un astfel de lucru, făcând din el un mare țel în viață, fără să îi dea uitare nici măcar o clipă. Îmi voi lua libertatea de a sări peste primii ei ani din viață și să poposesc acolo unde începe să se contureze visul său de copil. Avea 10 ani și era atât de fragilă și plăpândă, încât părea că se putea sparge la o simplă atingere. Era neobișnuit de silențioasă, ținându-și totdeauna gândurile numai pentru sine și rareori se întâmpla să-și scoată la iveală emoțiile ori să spună o vorbuliță...până într-o zi! Acea în care a descoperit o altă lume cu totul diferită de a ei, plină de noutate, farmec, inspirație și nesfârșită curiozitate - Țara Soarelui Răsare.



Deloc surprinzător, primii pași în incursiunea aceasta i-a făcut prin intermediul unor desene animate sub denumirea de anime, despre care avea să afle mai târziu că erau niște producții japoneze și, bineînțeles, nu s-a oprit acolo, aventura de-abia începuse. Zi de zi, negreșit, răsfoia pe internet orice putea fi legat de Japonia, de la muzică, stil vestimentar, peisaje și rețete, până la tradiții, obiceiuri și literatură. Nici ea nu știa prea bine ce ar dori să afle mai întâi, era pur și simplu vrăjită de orice găsea, prinsă ca într-un labirint din care n-ar mai fi voit să iasă.

Și astfel, din fetița tăcută, s-a transformat într-o ființă luminoasă și plină de grai, de parcă-i bătea un soare-n piept în loc de inimă. Cu mult entuziasm, le povestea familiei, colegilor, prietenilor și profesorilor tot ce mai afla de la o zi la alta, iar ei au ascultat-o, dar cum fata nu-i dădea pace nicicum, în fiecare zi - Japonia-n sus, Japonia-n jos, ei s-au cam plictisit și chiar au încercat să o descurajeze, spunându-i că e prea visătoare și ar trebui să coboare cu picioarele pe pământ, că nu-i cu puțință să-și găsească ea loc printre japonezi. Fata nu s-a lăsat descumpănită, era hotărâtă să învețe bine, să crească mare, să obțină un serviciu bun și apoi, prin propriile forțe, va reuși să ajungă în Japonia cu orice preț. Mai avea ceva de așteptat, dar cu siguranță va merita.

Anii au trecut, ea a crescut dobândind noi experiențe și calități, dar gândul tot la târâmurile nipone îi stătea și toată așteptarea devenea tot mai apăsătoare. Apoi a realizat și că nu voia să ajungă acolo ca un simplu turist, nefiind în stare să îi înțeleagă pe japonezi, să schimbe câteva cuvinte, să pătrundă mai profund în mentalitatea, modul de gândire și filozofia lor de viață. Știa că se putea apropia de toate acestea măcar un pic mai mult prin limbă. Astfel s-a convins de una singură că poate cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru sine în viața asta de pământean, era să își urmeze chemările inimii. Avea multe, dar aceasta era cea mai înaltă. Mai întâi, a încercat să învețe singură, dar cum îi părea complet întoarsă pe dos, nici nu știa de unde s-o apuce și fără să priceapă o iotă, s-a hotărât să o ia de-a dreptul în serios și să învețe japoneză la facultate.



Așa începe o nouă etapă din povestea tinerei fete, care pleacă la drum cu un bagaj mare plin de speranțe, într-un nou oraș unde nu mai cunoștea pe nimeni și unde voia să ajungă mai aproape de îndeplinirea dorinței sale.

Să-mi fie cu iertare dacă m-am lungit prea tare cu preludiv, dar știți și voi, absolut fiecare pas contează, oricât de mărunț ar fi el, până să ajungi în vârful unui munte. Iar, la fel de important ca pașii străbătuți, este voința de fier și de neclintit în fața obstacolelor ivite pe parcurs.

Mă numesc Camelia și am început să-mi relatez povestea la persoana a III-a pentru că, odată cu trecerea timpului și experiențele acumulate, m-am detașat puțin de fetița temătoare de demult, păstrând însă vii sensibilitatea și curiozitatea pentru nou. Pentru mine a fost Japonia, pentru voi, cei care citiți acum aceste rânduri, poate fi orice altceva. Ceea ce am realizat în toți acești ani a fost faptul că prin stabilirea unui țel, munca și determinarea continuă, nu doar că dobândești mai mult curaj și încredere de sine, că te dezvolti ca persoană și depășești niște limitări interioare, dar te simți și împlinit cu tine. Te simți un om frumos, pentru că ai făcut tot ceea ce ți-a stat în putință să ajungi unde ți-ai propus, iar zărirea luminiței de la capătul tunelului îți pare o binecuvântare.



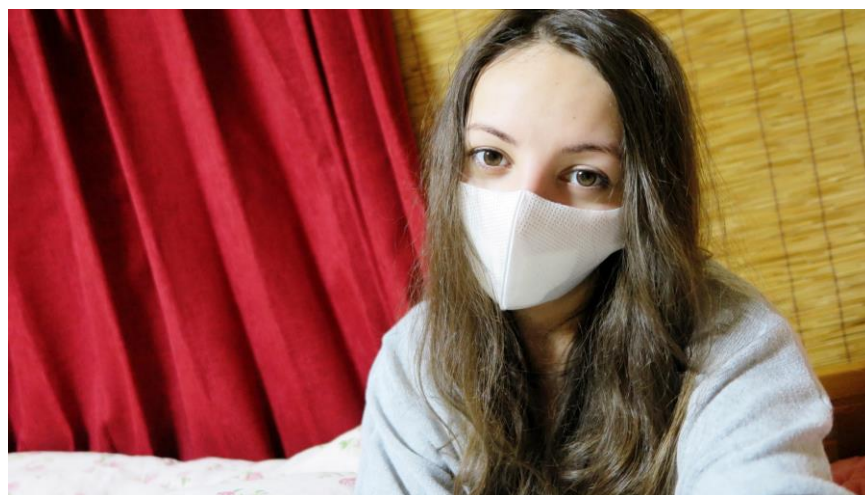
Dacă ar fi să mă întorc în timp cu vreo 3 ani, pe când abia începusem facultatea, m-aș putea descrie atât ca o persoană entuziasmată peste măsură, cât și stresată și speriată ca de bombe. Pentru că aveam deja colegi care veniseră cu un bagaj de cunoștințe în limba japoneză, iar eu eram picată de pe lună. O bună bucată de vreme, nu am făcut nimic altceva decât să mă concentrez numai pe japoneză, mă trezeam în viul dimineții și începeam să învăț până după miezul nopții, ajungând până și în somn să visez ideograme și cuvinte pe care mă întrebam dacă le inventasem eu sau chiar existau.

Au fost multe momente când mi s-a părut foarte greu și eram frustrată tocmai pentru că știam cât de mult timp, efort și energie depuneam, iar apoi uitam tot ce învățasem în scurt timp dacă nu recapitulam din nou și din nou.

Mă întrebam dacă într-adevăr aceasta îmi era calea, mă consumam, apoi îmi reaminteam ce mă adusese acolo și prindeam forțe proaspete. Nu am renunțat. Am continuat cu și mai multă dorință, pasiune și, bineînțeles, sârguință și, aproape de finalul aventurii celor 3 ani de studenție, ca prin minune, mi-am îndeplinit visul. Am ajuns în Japonia! În urma participării la un concurs de limba japoneză organizat de universitatea Sapporo Gakuin din Hokkaido, am reușit să obțin primul loc și m-am ales cu o vacanță în Japonia de două săptămâni.



Să vă descriu bucuria incomensurabilă pe care am simțit-o? Nu cred că mai este nevoie după cele relatate mai sus. A fost o experiență cu adevărat memorabilă din multe puncte de vedere - nu doar că străduțele, templele, clădirile și orice puteam cuprinde cu privirea și mă fascinasă cu atâta vreme în urmă prin imaginile de pe internet și cărți se afla chiar în fața mea, nu doar aventurile culinare, nu doar orice ar putea fi încadrat în limbă, cultură și istorie, cât mentalitatea și modul de a se comporta al oamenilor de acolo! Da! Acesta e un lucru care chiar ar merita menționat. Mi-am petrecut acolo Crăciunul și Anul Nou alături de studenți japonezi și o familie japoneză care m-a găzduit. Din nefericire, având sistemul imunitar destul de scăzut, am prins cu ușurință un virus, o gripă de toată frumusețea care m-a ținut în casă 5 zile.



Dar, din fericire, am avut șansa de a cunoaște caracterul japonezilor în alte împrejurări decât cele obișnuite. Chiar dacă eram bolnavă cobză și nu am putut face aproape nimic în acea perioadă, familia gazdă a fost foarte amabilă cu mine și m-a tratat cu atâta grijă și căldură, încât simțeam aproape că sunt parte din familie. Poate nu sună deloc ieșit din comun pentru un occidental, dar cum despre japonezi se spune că sunt mai reci, foarte politicoși și ospitalieri, dar totuși rezervați și distanți, mi s-a părut mare lucru. Tocmai fiindcă eram cumva blocată înăuntru și nu puteam ieși să mai explorez, mama, tata și fiul acestora au încercat constant să îmi facă șederea cât mai plăcută. De pildă, îmi pregăteau în fiecare zi o varietate de bucate incredibil de gustoase și aranjate frumos și migălos, mi-au dăruit multe lucruri, am experimentat diferite arte japoneze, precum aranjamentul floral (ikebana) și m-au ajutat să exersez limba japoneză.

Fiind înconjurată tot timpul de japoneză, de la conversațiile cu familia gazdă, studenții de la universitate, profesorii, călugării de la temple, vânzătorii, până și vocile auzite pe stradă, în tren sau în avion, toate acestea mi-au dat mai multă încredere și m-au pregătit pentru contactul direct cu japonezii.



De spus ar fi multe, iar drumul meu nu s-a încheiat. M-am întors acasă cu multe amintiri și o tolbă plină de povești și peripeții. Pentru mine, Japonia rămâne încă o lume pe care îmi doresc să continui să o explorez tot mai mult. Oriunde mă vor purta pașii de acum înainte, undeva, o parte din mine va fi mereu cu și despre Japonia. O Japonie ideală văzută prin ochii unui copil, gustată în toiul tinereții și, cu siguranță, urmează a fi descoperită și mai profund la vârsta maturității. Aventura merge mai departe.

